

Веста за смъртта на Смирненски бе голям удар за младежкото дружество и Партията. Събрани другарите не искахме да повярваме, че това е истина, че Христо няма да го има между нас, няма да се срещаме и да беседваме с него. Празнота остана на неговото място. Нямаше кой да го запълни.

Като личен приятел, тежко изживях смъртта на Смирненски. Дълго образа му беше пред мен. С мъка четех неговите произведения при мисълта, че няма вече да говоря с него, да чуя неговия глас. Спомените за Христо Смирненски, останаха дълбоко запечатени в моето сърдце и в сърдцата на младежта от Коньовица и Ючбунар. Вдъхновени от неговите стихове ние с железна воля продължихме делото на Смирненски за което се бори и умря.

Пътят беше траден но светъл. Той беше осветен от Октомврийската социалистическа революция и произведенията на Смирненски. Леко ~~ни оставаше на душата~~ да се бориш, да се бориш, за да отмъстиш за смъртта на Христо и хилядите като него, станали жертва на капиталистическия строй. Обядна се идеала за който се бори и умря Смирненски но той не е между живите за да възвее новото, великите строежи на социализма у нас.

С другарски поздрав :

9.XI.1951 год.

София

/Н. Дончев/

68/557 Ул. № 274

